

Persephoné búcsúzik

Földalatti kutyák kórusa csahol

a város alá gyűrt féregjáratok,

a domesztikált alvilág éjjeli

sintértelepein.

Fonnyadt hold lengedez az utcák fölött,

fénye láthatatlan nyálként csepereg,

házak közt folydogál. Mindenkit kínoz

az új évszakváltás.

Az istennő lánya egyedül bolyong

a földalatti és az égfölötti

közé szorított, kitágíthatatlan

útvesztőrendszerben.

Idegen rajta a ruha, idegen

a teste. Kezében hervadt virágcsokor.

Megnyűzött lámpaoszlopok kísérik

a gondolatait.

Ti vagytok a homály homályossága.

Halandó leheletetekbe burkolózik

a metróalagútba épített város.

Nappal majd' minden lépcsőre

jut egy kéregető. Közös mocskainkat

oldja és köti széllel és jéggel az éjszaka.

Zavartan áll az aluljáró előtt.

Mindenképp így kellett megtörténnie?

A Föld tovább kering és forog, vissza-

fordíthatatlanul.

Emlékek szaggatják elméjét: tegnap

túl sokat ivott. Még hallja a zúgó

táncot, arcokat is lát, meg erdei

tisztások zöldjeit.

Érzi, hányni fog, de majd csak odalent.

Belehány majd mindent a Styxbe: ételt,

italt, emléket, ifjúságot, tavaszt,

Démétér, Lyaíos forró nyarait.

Kifosztott sírkamra lesz a testéből,

szellemtelen, néma metróalagút.

Üres. Királynői.

Sár

Az esős napok törpe-özönvizei átmoszák otthonunk.

Csupasszá lesz a hétvégi házak várostalanított

pompája, szétcsókolja, szétöleli a kertek agyagos

földjét néhány millió esőcsepp.

Bőrig ázott macska

az ütemesen vonagló

kerekek fel-felvillanó,

megfeszített küllői

közé veti magát.

A kutyák megugatnak,

mint ismeretlen

ellenséget, mint

homályos ösztöneik

kielégítésének tárgyát.

Járhatatlan a töltés. A napok óta tartó szeretkezés nyomai

a lejtőn. Működésképtelenné válik bicikli, autó, erkölcsi

törvény a meghízott sárban. Vonatjegyet gyűrök zsebembe, pár

szétfoszlott papírzsebkendő közé. A madarak elrepültek.

Lépcsőházunk üres méhébe taposom a cipőmre ragadt

sarat.